

— Жално ми е за Главка, отговори по сжщия начинъ Салустій. Той е слѣпъ като щастіето.

— Доста пары изгубихъ, рече Главкъ; не играйж вече.

— Жално ми е . . . . рече Клодій, когато *слънката* хваляше благодущіето на покровителя си.

— Нищо, прекъснж му думата Главкъ; благодареніето за печалбата ти утѣшава скърбѣта ми за моята загуба.

Веселбата са поченж отъ ново и станж по жива и обща. Гръцкото вино са подаваше по изобилно, и сътрапезниците на Главка не махж друга тема освѣнь похвалытъ къмъ Юна.

— Намѣсто да пазимъ тука звѣздытъ, рече Лепидъ, не е ли по добръ да посѣтимъ хубостѣта, предъ която самытъ звѣзды блѣднѣйжтъ?

Клодій който не са надѣяше вече да са започне играта подкрѣпи прѣдложеніето, и Главкъ, макаръ че отъ учтивость каляше пріятелитѣ си да не си отиватъ толкози скоро, не можеше да скрие колко бѣше любопытенъ като чу да хвалжтъ прекрасната чужденка, заради туй сичкытъ едногласно рѣшихж да отидатъ у Юна, освѣнь Панса и *слънката*. На трѣгванье пихж за здравьето на Главка и на Тита и подирь послѣдната здравица обухж са, слѣзохж безопасно изъ стѣлбата и като минжжх безбѣдно по исписаното диво куче, намѣрихж са на мѣсечината която тогасъ освѣтяваше пълнытъ още отъ народъ улицы на Помпея.

Изминжжх улицата на златаритѣ, дѣто блестяхж златытъ и елмазены украшения, стигнжжх най-подирь до къщата на Юна. Редове отъ свѣтлници освѣтявахж входа и завѣсы отъ свѣтли багряници украсявахж странытъ на вратата на Архива, на който стѣнытъ и мозаическытъ патъ бѣхж украсены съ прекрасны цвѣтове; въ колоната която опасваше благовонната градина намѣрихж Юна обиколена отъ множество обожатели.

— Ты не каза ли че тя е Аеннианка? Попыта съ тихъ гласъ Главкъ Клодій, преди още да стигнжтъ въ колоната.

— Не, тя е отъ Неаполь.

— Отъ Неаполь! извика Главкъ, и тосъ часть, като са растваряше кръга на ветытъ гости ради новопришедшытъ, позна че Юна е небесната онъзи красота, която отъ много мѣсецы бѣ напечатана на паметь-та му.

